

TOT OP DE BODEM

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Vind haar

Lisa Gardner
Tot op de bodem

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2017

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2015 Lisa Gardner

Copyright Nederlandse vertaling © 2016 Els Franci-Ekeler

Eerste druk februari 2016

Tweede druk oktober 2016

Derde druk juni 2017

Oorspronkelijke titel *Crash & Burn*

Oorspronkelijke uitgever Dutton/Penguin Group, New York

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © George Peters / Getty Images

Auteursfoto Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 5895 1

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

HOOFDSTUK I

Ik ben al eens gestorven.

Ik herinner me nu, voor zover ik in staat ben me iets te herinneren, hete, scherpe pijn, gevolgd door verpletterende vermoeidheid. Ik weet nog dat ik wilde gaan liggen. Dat ik wilde dat het allemaal voorbij zou zijn. En dat ik daar niet aan heb toegegeven. Ik heb me verzet, tegen de pijn, tegen de vermoeidheid en tegen het felle, witte licht. Ik heb uit alle macht gevochten om terug te keren naar het land der levenden.

Vanwege Vero. Zij had mij nodig.

Wat heb je gedaan?

Nu ben ik gewichtloos. Ik besef dat dat niet normaal is. Auto's zouden niet gewichtloos moeten zijn. Een dure SUV is niet op vliegen gebouwd. Ik ruik een scherpe, bittere geur. Alcohol. Meer in het bijzonder: whisky. Glenlivet. Ik ben er altijd prat op gegaan dat ik drank van goede kwaliteit drink.

Wat heb je gedaan?

Ik wil gillen. Als je door de lucht vliegt en op het punt staat voor de tweede keer dood te gaan, zou je op zijn minst in staat moeten zijn te gillen. Maar er komt geen geluid uit mijn keel.

Ik staar door de voorruit naar de inktzwarte duisternis en gek genoeg dringt het tot me door dat het regent.

Net als toen...

Wat heb je gedaan?

Het vliegen valt best mee. Het voelt wel lekker, opwindend

zelfs. De beperkingen van de zwaartekracht zijn overwonnen, de zorgen van het aardse leven staan ver van me af. Ik zou mijn armen moeten optillen en spreiden om de wachtende dood te omhelzen.

Vero.

Mooie, kleine Vero.

En dan...

Dan neemt de zwaartekracht wraak. Mijn auto is niet langer gewichtloos als hij in aanraking komt met de grond. Een denderende klap. Een echoënde dreun. Mijn lichaam, dat zojuist nog zweefde, wordt als een lappenpop tegen het stuur, het dashboard en de versnellingspook gesmeten. Ik hoor glas breken. Mijn gezicht wordt geplet.

Pijn, brandend, scherp. Gevolgd door loodzware vermoeidheid. Ik wil gaan liggen. Ik wil dit allemaal niet meer.

Vero, denk ik.

En dan: o god, wat heb ik gedaan?

Mijn gezicht is nat. Ik lik aan mijn lippen en proef water, zout, bloed. Langzaam til ik mijn hoofd op. Ik voel een vlammeende steek in mijn slaap. Mijn gezicht vertrekt van de pijn en mijn hoofd knakt weer naar voren, met mijn kin naar mijn borst. Mijn voorhoofd komt op hard plastic te rusten. Ik merk dat het stuur van mijn auto tegen mijn borst gedrukt zit, terwijl een van mijn benen verdraaid is, met mijn knie onder het verkreukelde dashboard. Ik ben gevallen, denk ik, en kan nu niet opstaan.

Ik hoor een geluid. Iemand lacht. Of jankt. Het is een vreemd geluid. Hoog en aanhoudend, en niet helemaal normaal.

Ik beseft dat ik dat geluid zelf voortbreng.

Alles wordt nat. Er komt regen binnen. Of ben ik soms buiten? Ik weet het niet zeker. Whisky. De geur van de alcohol is zo sterk dat ik braakneigingen krijg. Ik beseft nu dat mijn bloes ermee doorweekt is. En dan, als mijn ogen moeizaam mijn

omgeving opnemen, zie ik om me heen brokken glas; van de gebroken fles.

Ik moet iets doen. Hier weg zien te komen. Om hulp roepen. Iemand bellen.

Mijn hoofd doet verschrikkelijk veel pijn en in plaats van de fluweelzwarte hemel zie ik overal witte lichtjes die exploderen.

Vero.

Eén woord. Het zwelt op in mijn hoofd. Houdt me op mijn plek. Wijst me de weg. Spoort me aan. Vero, Vero, Vero.

Ik kom in beweging. Moeizaam. Het zachte gejammer verandert in een ijselijk gegil als ik probeer achter het stuur vandaan te komen. Mijn auto lijkt op zijn neus geland te zijn en ik ben half in elkaar gedrukt door het stuur. Ik zit niet rechtop, maar hang schuin naar voren, alsof mijn Audi, toen die op zijn neus was neergekomen, niet in staat was geweest terug te veren. Dat betekent dat ik tweemaal zo hard moet werken om me uit de als een accordeon ingedeukte ruimte tussen de rugleuning van mijn stoel en het stuur uit te wringen.

Airbag. De dikke ballon heeft zich om mijn armen en handen gewikkeld. Ik vervloek het stomme ding. Ik krijs, ik worstel, ik sla woedende wartaal uit. Door mijn zinloze razernij stijgt mijn adrenaline waardoor de verpletterende vermoeidheid verdwijnt maar pijn terugkeert, de snijdende pijn, waar ik niet aan wil denken, niet aan mág denken, als ik begin me zijdelings tussen de stoel en het dashboard uit te wurmen. Ik ben buiten adem als ik uiteindelijk dwars op de console tussen de stoelen lig. Gelukkig kan ik mijn benen nog bewegen. En mijn armen.

Mijn hoofd voelt alsof het in brand staat.

Vero.

Rook. Ruik ik rook? Ik raak in paniek. Rook, gekrijs, vlammen. Rook, gekrijs, vlammen.

Vero, Vero, Vero.

Je moet hier weg!

Nee. Ik weet me te beheersen. Geen rook. Dat was de eerste keer. Hoe vaak kun je sterven? Ik weet het niet. In mijn hoofd is alles wazig, de geur van natte aarde, de hitte van vlammen. Alles apart en toch door elkaar. Ik ga hier sterven. Ik ben al dood. Nee, ik moet nog sterven. Nee, ik ben al dood. De eerste keer, de tweede keer, de derde keer?

Ik weet het niet.

Er staat mij maar één ding voor ogen. Nu net zoals toen. Vero. Ik moet Vero redden.

Achterbank. Ik draai me om. Stoot eerst mijn ene knie en dan de andere. Ik gil. Nee, niks van aantrekken. Achterbank. Ik moet op de achterbank zien te komen.

Ik tast om me heen, lik regen en modder van mijn lippen terwijl nieuwe feiten tot me doordringen. Niet alleen de voorruit is gebroken, maar het schuifraam in het dak ook. Vandaar al die regen die naar binnen komt. Mijn geliefde, gloednieuwe, luxeuze Audi Q5 cross-over-SUV is minstens een halve meter ingekort, misschien wel een meter. De voorkant heeft de grootste schade opgelopen en de voorportieren zijn zo vervormd dat ze niet meer open kunnen. Maar het achterste gedeelte van de auto lijkt min of meer intact.

‘Vero, Vero, Vero.’

Ik besef nu pas dat ik handschoenen aanheb. Of had. Door het glas zijn ze veranderd in bloederige flappen die me hinderen. Met moeite trek ik ze uit en prop ze in mijn broekzak. Zelfs nu ben ik niet in staat ze op de vloer te gooien. Ik kan rommel in mijn auto niet uitstaan. Kón rommel in mijn auto niet uitstaan.

Mijn hoofd doet zo’n pijn. Ik wil me heel klein maken en gaan slapen, slapen, slapen.

Maar dat doe ik niet. Dat mag ik niet. Vero.

Ik dwing mezelf door te gaan, tast in het donker om me heen, rechts, links. Niets. Niemand. Ik blijf zoeken, eerst op de achterbank, dan, bevend, op de vloer. Maar ik voel geen klein lijfje.

Zou ze soms... Zou ze er soms uit geslingerd zijn, toen de auto door de lucht vloog? De auto had geprobeerd te vliegen; misschien had Vero dat ook gedaan.

Kijk eens, mam, ik ben een vliegtuig.

Wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan, wat heb ik gedaan?

Ik moet uit de auto zien te komen. De rest is nu niet belangrijk. Buiten, ergens, in het donker, in de regen en de modder. Vero. Ik moet haar redden.

Op mijn ellebogen werk ik me vanaf de bestuurdersstoel van de ingedeukte auto naar de achterbank. Dan een scherpe draai naar het achterportier. Het wil niet open. Ik rammel aan de deurkruk, die onder het bloed komt te zitten. Ik duw tegen het portier. Ik huil, smeeek, schreeuw, maar het geeft niet mee. De schade, of het kinderslot. Verdomme!

Andere uitgang dan. Achterin. De vijfde deur. Ik kruip er-naartoe, langzaam, omdat ik zo misselijk ben vanwege de pijn in mijn hoofd. Ik weet dat ik zo dadelijk zal gaan braken, maar dat is niet belangrijk. Als ik hier maar wegkom. Ik moet Vero gaan zoeken.

Als het braaksel komt, is het een dunne straal die ruikt naar dure whisky en een lange nacht van spijt.

Ik kruip door de stinkende plas. Eindelijk een meevaller: door de botsing is het achterportier losgeschoten.

Ik duw het omhoog. Als het kruipen te zwaar is geworden voor mijn gekneusde – gebroken? – ribben sleep ik me op mijn ellebogen naar voren en laat me naar buiten glijden. Modder, zacht en nat, breekt mijn val. Ik rol om, hijgend van de pijn en de moeite die elke beweging me kost. En van de hopeloosheid van mijn situatie.

Regen, regen, ga alsjeblieft weg en kom een andere keer terug.

Kijk eens, mam, ik ben een vliegtuig.

De vermoedigheid dreigt me te overmeesteren. Verpletterend, loodzwaar. Ik kan hier gewoon blijven liggen. Er komt wel

iemand. Iemand die het ongeluk heeft gezien of de klap heeft gehoord. Een voorbijganger. Of iemand die me mist. Die om me geeft.

Heel even zie ik het gezicht van een man, maar het is verdwenen voordat ik het beeld kan grijpen en vasthouden.

‘Vero,’ fluister ik tegen de regen, de glibberige blubber, de sterreloze hemel.

De geur van rook, denk ik versuft. De hitte van vlammen. Nee, dat was de eerste keer. Concentreer je, verdomme. Hou je hoofd erbij.

Ik rol me om en begin aan mijn tocht.

De weg lijkt hoog boven me te zijn. Ik moet door modder, gras, doornstruiken en scherpe stenen om er te komen. Ik hoor geluiden, auto’s die langszoeven, als exotische vogels, en ik beseft, terwijl ik me centimeter voor centimeter voortsleep, dat die auto’s veel te ver weg zijn. Zij zijn boven; ik ben beneden. Ze zullen me niet zien. Ze zullen niet stoppen om me te helpen Vero te zoeken.

Nog een centimeter, twee, drie, vier. Ik hap naar adem als ik tegen een steen stoot. Ik vloek als ik aan een struik blijf haken. Mijn trillende vingers kruipen voort, zoekend, zoekend, zoekend. Terwijl mijn hoofd schreeuwt van de pijn en ik steeds moet stoppen om sliertjes gal uit te braken.

Vero.

En dan: *O, Nicky, wat heb je gedaan?*

Ik hoor dat gejank weer, maar stop niet. Ik wil niet weten dat ik zelf het zielige dier ben dat dit geluid voortbrengt.

Ik weet niet hoelang ik erover doe om door de glibberige modder de helling op te kruipen. Ik weet wel dat ik van top tot teen onder de zwarte blubber zit tegen de tijd dat ik boven ben, en dat het me absoluut niets kan schelen, dat het me zelfs amuseert. Het is passend, vind ik. Ik zie eruit zoals ik eruit dien te zien.

Als een vrouw die uit haar graf is opgestaan.

Lichtjes. Twee stipjes, die langzaam dichterbij komen. Ik hijs mezelf overeind tot ik op handen en knieën zit. Ik moet overeind komen als ik wil dat de bestuurder van die auto me ziet. En ik kan het, omdat mijn ribben geen pijn meer doen. Mijn hele lichaam is verdoofd. Door het gekrijs in mijn hoofd zijn alle circuits overbelast, waardoor de rest van mijn lichaam ongevoelig is geworden.

Misschien ben ik al dood. Misschien zien lijken er zo uit. Ik sleep één voet naar voren en ga rechtop staan.

Piepende remmen. De naderende auto slingert even als de bestuurder iets te hard op de rem trapt. Op wonderbaarlijke wijze komt de auto vlak voor mijn opgeheven hand en mijn bleke, door de regen half schoongespoelde gezicht tot stilstand.

Een oude man, die erg geschrokken kijkt, is heel even zichtbaar in het licht van het binnenlampje als hij zijn portier opendoet. Hij stapt onzeker uit en vraagt: 'Bent u gewond, mevrouw?'

Ik zeg geen woord.

'Is er een ongeluk gebeurd? Waar is uw auto? Zal ik de alarmcentrale voor u bellen?'

Ik zeg geen woord.

Ik denk alleen: Vero.

En opeens weet ik het weer. Ik herinner me alles. Een enorme explosie van licht, angst, en woede. Een stekende pijn, niet alleen in mijn hoofd, maar in mijn hart. Ik herinner me precies wie ik ben. Het monster onder het bed.

Tegenover me doet de oude man een stapje naar achteren, alsof hij weet wat er in mijn hoofd omgaat.

'Blijft u daar maar even staan. Ik zal... iemand bellen.'

De man verdwijnt weer in het zwak verlichte interieur van zijn auto. Ik zeg niets. Wankelend sta ik in de regen.

Ik denk nog één keer: Vero.

Dan is het moment voorbij en de herinnering verdwenen.
En dan ben ik weer niemand, behalve een vrouw die al tweemaal uit de dood is opgestaan.

HOOFDSTUK 2

De melding kwam om vijf uur 's ochtends binnen: er was een auto van de weg geraakt, aantal gewonden onbekend. Op het politiebureau van het dichtstbijzijnde dorp had 's nachts niemand dienst – welkom in de wildernis van New Hampshire – dus spoedde een agent van de patrouilledienst zich erheen om een kijkje te nemen. Toen deze agent, Todd Reynes, na een kwartier op de plek van het ongeval arriveerde – nogmaals, welkom in de wildernis van New Hampshire, welkom op de lange, kronkelende landwegen die nooit rechtstreeks van punt A naar punt B lopen – werd er net een vrouw die van top tot teen onder de modder en het bloed zat, op een brancard gelegd. Het ambulancepersoneel vertelde hem dat zij de bestuurster van de auto was. Ze was ernstig gewond en stonk zo naar alcohol dat je al tipsy werd als je dicht bij haar in de buurt kwam.

Een andere automobilist stond een klein stukje bij de ambulance vandaan: hij was degene die de vrouw hier had aangetroffen en de politie had gewaarschuwd. Hij hield zich afzijdig van de verpleegkundigen, maar toen agent Reynes naar hem keek, gaf hij met een knikje aan dat hij bereid was een verklaring af te leggen, zijn handtekening op een stippellijn te zetten, of wat er ook vereist was om zijn aandeel in een situatie waar hij eigenlijk niets mee te maken wilde hebben, af te sluiten.

Agent Reynes knikte terug. Het ongeluk leek hem een uitgemakte zaak. De dronken automobiliste zou per ambulance

worden afgevoerd. De zwaar beschadigde auto zou worden geborgen zodra er een sleepwagen beschikbaar was. Klaar, uit.

Ware het niet dat precies op dat moment de door de regen doorweekte, met modder en bloed besmeurde vrouw naar de polsband greep, het klittenband met een akelig scheurend geluid lostrok, rechtop ging zitten en paniekerig gilde: 'Veró! Waar is Veró? Ik kan haar niet vinden. Ze is nog maar zo klein. Help. Alstublieft. O god. *Help!*'

Zo kwam het dat brigadier Wyatt Foster van de afdeling recherche van de districtspolitie van North Country om even over zevenen arriveerde op de plek van het ongeluk, waar het opdrogende asfalt nu schuilging onder de auto's van alle beschikbare politie-eenheden tussen Concord en Canada. Oké, dat was iets overdreven, maar het scheelde niet veel.

Wyatt stapte uit en voelde de bijtende kou van de late herfst. Het had de afgelopen dagen zo hard geregend dat er was gewaarschuwd voor overstromingen. Sommigen waren al gaan nadenken over het bouwen van een ark. Dat er voorlopig geen regen meer werd verwacht, was prettig, maar de storm die de hele nacht had gewoed, had waarschijnlijk veel van de aanwijzingen weggevaagd die ze hadden kunnen gebruiken om het vermiste meisje te vinden.

Honden, dacht hij. Dit was een taak die de mens te boven ging; hiervoor waren speurhonden nodig.

Een van zijn teamgenoten, Kevin Santos, stond aan de rand van de weg naar het ravijn te kijken. Kevin had zijn dikke duffelse jas aan, ook al was het nog geen winter. Eén hand had hij diep in zijn zak gestoken en in zijn andere hand had hij een grote beker koffie van Dunkin' Donuts. Wyatt liep naar hem toe en wees naar de koffie.

'Heb je daar toevallig nog meer van?'

Kevin knikte. Hij was tien jaar jonger dan Wyatt en had dankzij zijn encyclopedisch geheugen de bijnaam 'Brein' gekre-

gen. Hij liet ook nu merken hoe pienter hij was.

‘Ik heb er meteen maar vier gekocht. In dit soort situaties heb je nooit genoeg koffie.’

Hij wees naar zijn auto. Op de motorkap stond een kartonnen bekerhouder met de resterende drie bekers. Wyatt ging er een halen.

‘Vertel,’ zei hij toen hij na de eerste twee teugjes weer een beetje warm werd.

Kevin wees naar voren, of liever gezegd naar beneden, want het steile ravijn begon pal aan de rand van de weg. Niet veel bomen, maar wel veel struiken, boomstronken, rotsblokken en wat je verder zoal aantreft op berghellingen, met helemaal in de diepte, op zo’n vijftig, zestig meter, een beek die normaal gesproken zoetjes kabbelde, maar nu door het geweld van Moeder Natuur was veranderd in een snelstromende rivier.

Vlak bij de rivier zag Wyatt de achterkant van een donkere auto, die onder een vreemde hoek lag met de achterklep open.

‘Een Audi Q5,’ zei Kevin.

Dat maakte indruk. Wyatt trok zijn wenkbrauwen op. Dure auto, gloednieuw model. Hieruit viel al het een en ander op te maken, en het was niet veel goeds. Vroeger waren het vrijwel altijd dronken ouwe mannen en overmoedige tieners geweest die zich schuldig maakten aan rijden onder invloed. Tegenwoordig waren het rijke moeders die te veel pillen slikten zonder te willen toegeven dat ze eraan verslaafd waren. Vrouwen die zich niet de wet lieten voorschrijven.

‘Daar is de auto van de weg geraakt,’ zei Kevin. Hij wees met zijn beker.

Wyatt keek naar de plek. Bandensporen op de plek waar het asfalt overging in modderige grond. Half uitgewist door de regen, maar diep genoeg om nog zichtbaar te zijn.

‘Zo te zien is hij in een rechte lijn naar beneden gevlogen.’ Hij keek naar de laatste rustplaats van de Q5.

‘We gaan ervan uit dat ze de bocht te laat heeft gezien.’

Kevin wees nu naar de weg, die naar links afboog, terwijl de Audi duidelijk rechtdoor was gereden. ‘Dan moet ze in een slip zijn geraakt,’ zei Wyatt. Hij keek naar de weg achter hen en toen weer naar de bocht. ‘Anders was ze iets verderop pas over de rand gegaan.’

‘Het kan ook zijn dat ze in slaap was gevallen. Of buiten westen geraakt. Daarover kan Todd ons vast wel iets meer vertellen.’

Wyatt knikte. Todd Reynes was een ervaren patrouilleagent die bij DARE had gewerkt, de taskforce die zich bezighield met drugs- en alcoholmisbruik. Hij had een neus voor verslaafden en kon naar eigen zeggen een alcoholist van een kilometer afstand ruiken. Afgezien daarvan was hij een puike ijshockeyspeler. Twee talenten die in de wildernis van New Hampshire onbetaalbaar waren.

‘Hij zei dat hij nog nooit eerder had meegemaakt dat iemand zo sterk naar alcohol rook. Er moet een open fles in de auto hebben gelegen toen ze het ravijn in vloog, want haar kleding is doorweekt van whisky.’

‘Whisky?’

‘Schotse whisky. Glenlivet, om precies te zijn. Achttien jaar oud, single malt. De beste kwaliteit. Maar nu speel ik vals, want ik heb de scherven van de fles gezien.’

Wyatt keek zuur. ‘Een vrouw dus die al een glaasje ophad toen ze achter het stuur kroop, onderweg is blijven drinken en daardoor de bocht in de weg te laat zag. Of zo dronken was dat ze die bocht helemaal niet heeft gezien. Misschien was ze in slaap gevallen. In elk geval is ze met haar Audi het ravijn in gevlogen.’

‘Zo moet het ongeveer zijn gegaan.’ De mensen van TAR, het Traffic Assistance Reconstruction-team, zouden dat haarfijn uitzoeken. Zij maakten gebruik van de instrumenten die ook door landmeters werden gebruikt om invalshoeken te bereke-

nen, sporen in kaart te brengen en afstanden te meten. Uiteindelijk zou de computer een nauwkeurig overzicht geven van het hoe, wat, waar en waarom. Als een bewusteloze bestuurder van de weg raakte, was het toerental over het algemeen laag, omdat hij zijn voet niet op het gaspedaal had. Als deze vrouw in een slip was geraakt en op de rem had getrapt, zou TAR daarvan sporen kunnen zien. Wyatt en Kevin hadden allebei bij TAR gewerkt. Ze hadden dergelijke onderzoeken vaak gedaan.

Maar dat was nu niet hun taak. Nu zouden zij zich samen met tientallen agenten van de plaatselijke politiekorpsen en de State Police over de koude, modderige helling verspreiden met maar één doel voor ogen: een vermist meisje opsporen.

‘De auto is hier dus van de weg geraakt,’ zei Wyatt nogmaals, ‘door de lucht gevlogen en daar geland...’

‘De agenten die hier als eersten waren, hebben het terrein tot een straal van vijftien meter rond het voertuig uitgekamd. Ze zijn nu begonnen de helling af te zoeken, vanaf de beek tot aan de weg. Het terrein is vrij steil en er staan weinig bomen, maar je ziet het...’

Op de plek waar ze stonden, hadden ze een panoramisch uitzicht. Een paar uur geleden, midden in de stormachtige nacht, moest dit één donkere massa zijn geweest, maar nu – Wyatt keek op zijn horloge: vijf voor halfacht – werd het met struikgewas begroeide ravijn gevuld met dampend, grijs daglicht.

Ze konden een groot deel van de helling afspeuren zonder ook maar één stap te verzetten. Maar waar Wyatt ook keek, hij zag niets anders dan modderige grond.

‘Honden,’ zei hij.

Kevin knikte. ‘Zijn al onderweg.’

Ze stapten van het asfalt op de zachte grond.

‘Wat weten we over het meisje?’ vroeg Wyatt toen ze aan de afdaling naar het autowrak begonnen. De grond was zo zacht dat hun schoenen erin wegzonken. Hij hield zijn blik op de

blubber gericht, opdat hij niet zou uitglijden en geen sporen zou vernietigen die van belang konden zijn. De koffie klotste door het gaatje in het deksel van de beker en droop over zijn hand. Jammerlijke verspilling van broodnodige hartversterking.

‘Niets.’

‘Hoe bedoel je? Waarom weten we niets?’

‘De moeder was buiten zinnen. De alcohol, haar verwondingen, en wie weet wat nog meer. Todd zei dat ze het ene moment volkomen verdoofd had geleken en twee seconden later volslagen hysterisch was. De verpleegkundigen zijn er met moeite in geslaagd haar vast te binden en hebben haar meegenomen voordat ze iemand zou verwonden.’

‘Maar ze had het over een dochter?’

‘Vero. Ze kon haar niet vinden. Het was nog maar een klein meisje. We moesten haar helpen.’

Wyatt fronste. Het stond hem helemaal niet aan. ‘Hoe oud is dat meisje?’

‘Er zit geen autostoeltje of booster in de Audi. En de airbag naast die van de bestuurder is niet opgeblazen. Dus moet het een kind zijn dat te groot is voor kinderstoeltjes en te jong om voorin te mogen zitten.’

‘Tussen de negen en de dertien dus. Geen klein kind meer, maar ook nog geen tiener.’

‘Daarover weet jij meer dan ik.’

Wyatt trok een gezicht, maar hapte niet in het aas. ‘Bloedsporen?’ vroeg hij.

‘Praat me er niet van. Het interieur van de auto heeft iets van een abattoir. De moeder heeft een flink aantal snijwonden opgelopen, vóór het ongeluk, na het ongeluk, moeilijk te zeggen. Tegen de tijd dat ze zich uit haar netelige positie had bevrijd en door de glasscherven naar de achterklep was gekropen... het mag een wonder heten dat ze nog kracht had om naar de weg te klimmen zodat ze een auto kon aanhouden.’

‘Is ze naar de weg geklommen?’ Wyatt bleef verbaasd staan.

Kevin stopte ook. Ze keken om naar de weg die al erg hoog boven hen zat. ‘Hoe hadden ze haar anders moeten vinden?’ vroeg Kevin. Wat een redelijke vraag was. ‘In het donker kan niemand er erg in hebben gehad dat er een auto in het ravijn was gestort. Zelfs toen het al licht begon te worden hadden wij moeite de auto te zien, terwijl wij wisten dat hij er lag.’

‘Jezus,’ zei Wyatt, omdat... Nou ja, omdat. Hij was een gezonde vent, redelijk fit, al zei hij het zelf, en dat was hij niet alleen vanwege zijn werk, maar ook omdat hij een rasechte doe-het-zelver was en er niets boven een weekendje timmeren ging om de biceps en triceps in conditie te houden. Niettemin vond hij de afdaling naar het ravijn al een hele opgave, vanwege de zuigende blubber en de stekelige struiken, en kon hij zich niet voorstellen hoe iemand die net een ernstig auto-ongeluk had overleefd, in de stromende regen naar bóven had kunnen klauteren.

‘De man die voor haar is gestopt, heet Daniel Ledo,’ zei Kevin. ‘Hij zei dat ze geen woord heeft gezegd. Hij is een dierenarts die nog in Korea heeft gevochten en hij vond dat ze eruitzag als iemand die aan shellshock leed. Ze kwam pas uit haar verdoofde toestand toen het ambulancepersoneel haar op de brancard had gelegd en ze Todd zag. Toen begon ze te gillen dat ze Vero niet kon vinden, dat we Vero moesten helpen.’

‘Als ze zegt dat ze Vero niet kon vinden, moet ze naar haar gezocht hebben.’

‘Ja.’

‘Daarom is ze door de struiken en de blubber gekropen. Daarom heeft ze zich uit het wrak gewurmd en is ze naar de weg geklauterd. Ze wilde dat iemand haar zou helpen haar kind te zoeken.’

‘Klinkt aannemelijk.’

‘En...?’

‘We hebben nog niets gevonden. Vijftien agenten plus onze collega’s van Fish and Game, die hier veel beter in zijn dan wij, zijn nu al twee uur aan het zoeken. Ik was hier een halfuur eerder dan jij, en toen waren zij al bezig. Ze hebben in eerste instantie een zoekraster van vijftien meter doorsnee rond het wrak uitgezet, maar werken inmiddels al op een terrein met een radius van acht kilometer. Op hun methode valt niets aan te merken.’

Wyatt begreep wat hij daarmee wilde zeggen. Als het meisje uit de auto was geslingerd, hadden ze haar al moeten vinden. Een angstig meisje dat zich in het donker had verscholen, wachtend op hulp, zou hebben gereageerd toen ze mensen hoorde roepen. De enige andere mogelijkheid...

Wyatt keek om zich heen naar het struikgewas, waarin een gewond kind, dat geen idee had waar het zich bevond, uren zou kunnen ronddwalen. En toen keek hij naar de beek die in een snelstromende rivier was veranderd en met gemak een bewusteloos kind kon meevoeren.

‘Honden,’ zei hij nogmaals.

Ze zakten verder af naar de auto.

De Audi Q5 premium SUV had er oogstrelend moeten uitzien. Aan de buitenkant antracietkleurige lak die afwisselend een zwarte en zilveren glans had. Een interieur met zilvergrijze leren stoelen, gitzwart inlegwerk en chromen accessoires. Een model dat was ontworpen om boodschappen te doen of een halve voetbalploeg plus hond te vervoeren en evengoed altijd een luxe indruk te maken.

Nu, met zijn kont omhoog en zijn neus in de modderige grond, zag de wagen eruit als een gestroomlijnd projectiel dat per ongeluk in de bossen van New Hampshire was geland.

‘Sportstuur. Achttraps Tiptronic versnellingsbak. Eenentwintig inch titanium velgen,’ zei Kevin, vol ontzag en verlangen. ‘Dit is de 3.0; die heeft een zeslitermotor waarmee je in minder dan

zes seconden van nul naar honderd kilometer per uur kunt accelereren. Zoveel kracht en toch ruimte genoeg voor golfassen.’

Wyatt deelde Kevins liefde voor auto’s en statistiek niet. ‘Maar heeft hij vierwielaandrijving?’ was het enige wat hij wilde weten.

‘Dat hebben alle Audi’s standaard.’

‘Stabiliteitscontrole? ABS? Nog meer foefjes om de bestuurder te helpen in het donker bij zware regen op de weg te blijven?’

‘O ja, van alles. En dan ook nog xenonkoplampen, remlichten met ledtechnologie en zes airbags.’

‘Een auto als deze is dus ook in extreme weersomstandigheden goed bestuurbaar?’

‘Tenzij er sprake is van een onvoorzien mechanisch of computergelateerd mankement.’

Wyatt bromde iets. Dit verbaasde hem niet. Auto’s waren tegenwoordig minder een middel van vervoer dan een computer op wielen. En zo’n dure Audi...

Auto’s als deze hadden allerlei ingebouwde snufjes die waren ontworpen om het voertuig te beschermen, om over de inzittenden nog maar te zwijgen. Dat deze Audi er nu zo verkreukeld bij lag...

Bij ongelukken kon je het beste achterwaarts werken, dat wil zeggen, beginnen bij het resultaat – het wrak – en stap voor stap terugwerken om achter de oorzaak van het ongeluk te komen: dat de remmen het hadden begeven of dat de auto in een slip was geraakt en tegen de vangrail gebotst. In dit geval had de auto een snoekduik gemaakt en was hij onder een hoek van vijfenveertig graden neergekomen, waardoor de voorzijde de grootste klap had gekregen: het resultaat was een ingedeukte motorkap, verbrijzelde ruiten, kortom, de gebruikelijke schade van frontale botsingen.

Het viel Wyatt op dat de lak op de zijkant van de auto niet was beschadigd, wat erop wees dat de Audi niet door de strui-

ken was gerold, maar eroverheen was gevlogen. Hij had dus voldoende snelheid gehad voor een duikvlucht over de spreekwoordelijke rand van de afgrond. En in een rechte lijn, voor zover Wyatt het kon beoordelen, maar dat zou het onderzoek van TAR nog wel uitwijzen. Voorlopig ging hij ervan uit dat de auto van de weg was geraakt op het punt waar zij daarnet met hun koffie hadden gestaan, door de lucht was gezeild en uiteindelijk zijn neus in de modderige grond had geboord.

Eerste vraag: Waarom was de auto van de weg geraakt? Foute manoeuvre van de bestuurster, die flink aangeschoten leek te zijn geweest? Of was er een andere oorzaak? Tweede vraag: Hoe hard had ze gereden en hoe hoog was het toerental? Met andere woorden, was ze met plankgas over de rand gegaan, als een vrouw met een missie, of was de wagen het ravijn in gesukkeld en had de in slaap gevallen bestuurster dat pas gemerkt toen het te laat was?

Goed nieuws voor Wyatt. Deze moderne computers op wielen bevatten elektronische datarecorders die de laatste rijmomenten vastlegden, precies zoals de zwarte doos van een vliegtuig. Sheriffs in uithoeken van New Hampshire waren weliswaar niet belangrijk genoeg om over een eigen dataretriever te kunnen beschikken, maar de computer op het centrale laboratorium zou alle gegevens downloaden en hup! de antwoorden op deze vragen leveren.

Voorlopig concentreerde Wyatt zich op een nijpender probleem. Het vermiste meisje.

Rond het wrak waren voetafdrukken te zien, maar zowel de hoeveelheid als de grootte van de afdrukken wees erop dat deze van de agenten waren die naar het kind waren komen zoeken, en niet van de inzittenden, die via het achterportier naar buiten waren gekropen. Wyatt trok latex handschoenen aan, liep naar de auto en trok aan het portier aan de passagierskant. Zoals hij al had gedacht, zat het muurvast. Hij probeerde het achterpor-

tier, dat net zomin open wilde. Blijkbaar was het frame van de auto door de klap zodanig ontzet dat geen van de portieren nog open kon.

Bleef over: de achterklep. Hij hield zijn ogen op de grond gericht toen hij ernaartoe liep, maar zag alleen voetafdrukken die overeenkwamen met het schoeisel van politieagenten.

‘Hebben ze de grond bekeken?’ vroeg hij aan Kevin. ‘Todd en de andere agenten die hier als eersten waren? Hebben ze naar voetafdrukken gezocht?’

‘Todd zei dat hij zijn zaklantaarn over het terrein had laten gaan, maar dat er vanwege de regen niets te zien was. Maar ook zonder voetafdrukken was hem duidelijk dat de bestuurder de auto via de achterklep had verlaten, omdat dat het enige portier was dat open kon.’

‘Als de dochter bij bewustzijn was, moet zij ook via de achterklep naar buiten zijn gekropen,’ zei Wyatt. ‘Dan vraag ik me af... Toen de moeder bijkwam, dacht ze vast dat het ongeluk net was gebeurd. Ze is naar haar kind gaan zoeken, raakte in paniek toen ze haar niet kon vinden, en is aan haar heldhaftige tocht naar boven begonnen om hulp te halen. Maar gezien de alcohol en de enorme klap waarmee de auto moet zijn neergekomen, is het niet ondenkbaar dat de moeder een poosje bewusteloos is geweest. Misschien is ze pas een kwartier of een halfuur na het ongeluk bijgekomen. Stel nu dat haar dochter gedurende die tijd heeft geprobeerd haar wakker te schudden, in paniek is geraakt toen dat niet lukte, en er toen in haar eentje opuit is gegaan.’

Kevin gaf hierop geen antwoord. Dit waren veronderstellingen en het Brein werkte liever met feiten.

‘Mobieltjes?’ vroeg Wyatt.

Die vraag lag Kevin beter. ‘Er lag er een onder het dashboard. Het staat op naam van de bestuurster. Meer hebben we er niet gevonden.’

Wyatt dacht na over de implicaties daarvan. ‘Ik ken geen enkel kind dat geen mobieltje heeft. Jij?’

‘Je gaat ervan uit dat ik iets over kinderen weet.’

‘Je neefjes, nichtjes...’

‘O, die. Ja, die hebben allemaal iPods en mobieltjes, en weet ik wat nog meer. Het is in ons eigen belang ervoor te zorgen dat kinderen altijd een of ander elektronisch speeltje in hun handen hebben. Anders zouden ze nog met ons gaan praten.’

‘Als het kind dat we zoeken een meisje is van tussen de negen en dertien jaar, heeft ze een mobieltje...’ Hij dacht na over hoe hij zijn vraag het beste onder woorden kon brengen. ‘Waarom heeft ze dat dan niet gebruikt? Ze had in de auto kunnen blijven zitten, waar het in elk geval droger was dan buiten, en iemand kunnen bellen. Waarom is ze in plaats daarvan in storm en regen hulp gaan zoeken? Hebben mobieltjes hier bereik?’

Kevin knikte. ‘De provider van de bestuurster is Verizon. Daar zit ik ook bij en mijn mobiel heeft vier balkjes.’

‘Het is dus niet zo dat ze niet kón bellen. Misschien...’

Hij probeerde zich te verplaatsen in het angstige meisje. Kinderen konden erg vindingrijk zijn, en sterker dan je dacht. Dat wist hij uit ervaring, zowel persoonlijk als beroepsmatig.

‘Het arme kind voelde zich vast zo opgejaagd dat ze niet kon blijven zitten,’ zei Kevin. ‘Dus is ze ervandoor gegaan.’

‘Tenzij ze gewond is. Misschien is ze met haar hoofd ergens tegenaan geslagen en is ze daardoor in de war.’ Er waren legio mogelijkheden en dat baarde hem grote zorgen. Hij moest onwillekeurig denken aan Sophie, een kind van negen dat door een hel was gegaan, een kind met een duizendjarige blik in haar ogen. Wat zou zij in deze situatie hebben gedaan? Haar kennende zou ze haar moeder eigenhandig uit de auto hebben getrokken en tegen de helling op hebben gesleept. Zo’n soort kind was het.

En ze haatte hem niet. Ze lachte alleen nooit naar hem. En ze